Pregaria.cat

Entrada

El poble és com l’herba!

Per MartaF el dj., 27/10/2022 - 09:00

Aquests dies és notícia l'incendi de la muntanya més alta de l'Àfrica. Sabies que el Kilimanjaro és Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO des del 1987? Situat a Tanzània, en idioma massai, significa 'la Casa de Déu'. I certament ho és, com tots els cims que coronen la Terra, perquè totes les pàtries conceben les seves muntanyes com a espais sagrats que ens connecten amb el principi absolut que té mil i un noms diferents però que sempre és el mateix que dona corda al món. Milers de visitants s'hi passegen cada any, atrets pel magnetisme de la natura, de la roca i de la neu de la gran muntanya blanca de gairebé 6.000 metres d'altura. També, per la misteriosa llegenda que l'embolcalla, ja que molt a prop del cim hi ha Leopard Point, l'indret on es va trobar l'esquelet d'un lleopard. Com va arribar fins allà dalt és una qüestió que encara ningú no ha sabut resoldre encara que, més enllà dels glaciars i de les zones de neus perpètues, és una gran reserva forestal on conviuen lleopards, micos, elefants i búfals.

Però el Kilimanjaro no és el primer cop que es crema i ens hauríem de preguntar per què ens importa tan poc que l'acció humana, el turisme, el desconeixement, la inconsciència o tot plegat puguin fer mal a la natura, tantes vegades seguides i amb total impunitat. Ahir eren els nostres boscos i avui és el Kilimanjaro però és igual on sigui perquè la vegetació sempre crepita de la mateixa manera abrusada per les flames. I, mentrestant, l'hàbitat de milers d'espècies desapareix sota una llengua de foc i queda silenciat per sempre, calcinat per l'amnèsia. Contínuament se succeeixen les mateixes escenes arreu i continuem acollint la notícia dels incendis forestals amb cara de sorpresa i d'estupor. D'això se'n diu tancar els ulls a la realitat: a l'escalfament global del planeta, a la situació d'emergència climàtica, a la mala gestió del territori i a les males pràctiques que tenim com a habitants d'aquest món, perquè hem trepitjat i arrasat la natura sense miraments ni contemplacions.

Tots som engrunes de la Creació, com deia Sant Agustí, i el nostre pecat ha estat creure'ns que podíem escalar les muntanyes més altes per tocar l'infinit amb les mans. Però amb l'emoció del camí i del destí, ens hem oblidat que Déu és pertot arreu i a dins de cadascú; i que l'herba del Kilimanjaro també som nosaltres, com ens recorda el profeta Isaïes: «Ben cert, el poble és com l'herba!» (Is 40,7).